

РЕШЕНИЕ

№ 4094

гр. София, 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1979** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], [улица], ет. 5 срещу срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С910-0082559/03.02.2021 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място]. В жалбата се твърди, че процесната заповед е издадена от орган, който не е надлежно компетентен, поради което заповедта е нищожна. Алтернативно се сочи, че актът е издаден в нарушение на административно-производствените правила, защото случая изобщо не попада в обхвата на разпоредбата на чл. 118 от ЗДДС. В стопанисваната от дружеството бензиностанция има функционираща система за предаване на данни към НАП, която на 07.11.2020 г. поради технически проблем е препратила частично данни за полученото в бензиностанцията количество гориво. Жалбоподателят е притежавал и съхранявал всички документи, свързани с процесната доставка и при една евентуална проверка, каквато всъщност е извършена, точното количество на доставеното гориво е можело да бъде установено безспорно. По тази причина е налице явна несъразмерност на наложената принудителна административна мярка. Техническият проблем, довел до погрешното отчитане на полученото гориво е бил инцидентен и вече е отстранен. Инвокирани са доводи, че мярката е очевидно с репресивен характер, поради което не съответства на целта на закона. Аргумент в подкрепа на това твърдение е обстоятелството, че нарушението, доколкото такова е

налице такова, е осъществено на 07.11.2020 г., докато оспорената заповед е издадена на 03.02.2021 г. По тази причина мярката е наложена като санкция, което според практиката на ВАС е недопустимо. Налагането на принудителни административни мерки има за цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици преустановяване на действия, които застрашават обществения интерес. Според оспорващия, подобно застрашаване в случая не е налице.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат Е., който поддържа жалбата. Представя допълнителни съображения в писмен вид и претендира присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването, в лицето на началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт К. оспорва жалбата и претендира присъждане на разноски. Не са представени допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

За да издаде оспорената заповед административният орган е приел, че на 20.01.2021 г. длъжностни лица при Главна Дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, извършили проверка на търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], ул. Л. шосе, стопанисван от [фирма]. Констатирано е, че бензиностанцията разполага с три колонки за зареждане на горива с общо 12 високоскоростни пистолета. В обекта има функционираща електронна система с фискална памет (ЕСФП), регистрирана в НАП.

При проверката, след преглед на съхраняваните в обекта документи и направена съпоставка с информация от масивите на НАП, е установено, че на 07.11.2020 г., [фирма], в качеството си на задължено лице – получател по доставки на течни горива не е подало достоверни данни към НАП за доставка на получено количество гориво (втечен нефтен газ) LPG, по Акцизен данъчен документ (А.) с № 000000005654104/07.11.2020 г. Количеството гориво, по А., качено през клавиатурата и постъпило в резервоара е 4000 литра, съответстващи на 2180 кг., докато чрез нивомерната система е отчетено 2968,70 литра.

Според направения от проверяващите извод, [фирма] не е подало данни към НАП по описаните доставки, чрез наличната в търговския обект ЕСФП и чрез електронен документ за получаване в НАП, което е в противоречие с разпоредбата на чл. 118, ал. 6 от ЗДДС, във връзка чл. 3, ал. 3 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (наричана за краткост по-надолу само Наредбата), което е основание за налагане на ПАМ по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1 б. „г“ от ЗДДС.

На 21.01.2021 г. фирма NSYS, отговаряща за техническата поддръжка на оборудването в бензиностанцията е издала сервизен протокол № 32731, в който е посочено, че на 05.11.2020 г. и на 07.11.2020 г., поради замръзване на нивомерната система, полученото количество гориво (втечен нефтен газ) LPG е отчетено частично.

Със заповед ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г. Изпълнителният Директор на НАП е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален Контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 186 от ЗДДС.

По делото беше допуснато, изслушано и прието заключение на съдебно-техническа експертиза (СТЕ).

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на представител на дружеството на 05.02.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.02.2021 г. (вх. № 1354-60), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „г” от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не подава данни от ЕСФП по чл. 118 в Националната агенция за приходите.

По силата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето, а наличните стоки в тези обекти и прилежащите към тях складове се отстраняват от лицето или от упълномощено от него лице. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения.

В конкретния случай не е спорно, че към момента на проверката в търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], ул. Л. шосе, стопанисван от [фирма], е действало фискално устройство ЕСФП, както и нивомери за получено количество гориво в бензиностанцията, свързани директно с електронната система на НАП.

Съгласно разпоредбата на чл. 118, ал. 6 от ЗДДС (посочена в оспорената заповед като нарушена), всяко лице по ал. 1, извършващо доставки/продажби на течни горива от търговски обект, с изключение на лицата, извършващи доставки/продажби на течни горива от данъчен склад по смисъла на Закона за акцизите и данъчните складове, е длъжно да предава по дистанционна връзка на Националната агенция за приходите и данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение в обектите за търговия с течни горива.

По силата на чл. 59а, ал. 1 от Наредбата, лицата по чл. 118, ал. 9 и 10 ЗДДС подават в НАП данни чрез електронен документ за доставка (Е.) – приложение № 22, или електронен документ за получаване (Е.) – приложение № 23, за доставката и движението на доставените/получените количества течни горива, както и за промяната в тях, отнасяща се до цялото количество гориво или до част от него, в случаите, когато данните не са декларирани с електронен акцизен данъчен документ (еАДД)/единен административен документ (ЕАД) и са задължителни за подаване съгласно наредбата. Всеки Е., Е., както и подадените данни за доставени количества горива по документ, въведени чрез ЕСФП, съдържат задължително уникален

контролен номер (У.) на еАДД или митнически референтен номер (МРН) на ЕАД. Въвеждането на У. на еАДД за доставени количества горива по документ, постъпили в обект с ЕСФП, се извършва чрез баркод четец при постъпването им, а в случаите на освободени доставки от лицензиран складодържател, регистриран по Закона за акцизите и данъчните складове, на втечен нефтен газ (LPG) в бутилки за отопление, продадени на физически лица, които не са еднолични търговци, въвеждането на У. се извършва в деня на издаване на обобщения акцизен данъчен документ.

Буквалното тълкуване на цитираните разпоредби, в съвкупност с разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „г” от ЗДДС, налага извода, че подаването на необходимата информация към НАП се извършва: 1. по електронен път и 2. чрез въвеждане на определени данни за получените доставки и изпращането им чрез ЕСФП към НАП. Т.е. в случая се изисква извършване на определени действия, свързани с въвеждането в ЕСФП на изискуемата информация и изпращането ѝ към НАП по електронен път от служител на дружеството.

За да се провери правилността на направените от органите по приходите изводи, следва да се обсъди приетото без възражения от страните заключение по допуснатата СТЕ.

Експертът е описал и анализирал коректно наличните документи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично, компетентно и съответстващо на събраните доказателства.

Според вещото лице функциониращата нивомерна система в стопанисваната от [фирма] бензиностанцията, на 07.11.2020 г. е подала към НАП, данни за доставено количество гориво (втечен нефтен газ) LPG в размер на 2968,7 литра. В обекта са доставени 4000 литра, но поради техническа неизправност на измервателната сонда е подадена грешна информация. След доставката жалбоподателят е издал А. № 000000000005654104/07.11.2020 г., видно от който на процесната дата в обекта са били доставени 2968,7 литра (втечен нефтен газ) LPG – пропан-бутан, отчетени по нивомерната система, с тегло от 2180 кг.

Според експерта, посоченото в документа количество от 2180 в килограми, съответства на точно доставеното количество от 4000 в литри.

[фирма] (доставчик на горивото) е издал на 07.11.2021 г. приемателно-предавателен протокол и електронен документ, в които е посочено, че на [фирма] са доставени 4000 л. пропан-бутан.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице направи допълнителни разяснения към заключението, посочвайки, че е нивомерната система подава към НАП директно информация за постъпилото гориво и същата информация се подава втори път чрез ЕСФП на бензиностанцията. В случая операторът е подал към НАП информация за получено гориво в размер на 2180 кг, което отговаря на 4000 л. Нивомерната система на процесната дата е подала информация за получени 2968,7 литра гориво, поради технически проблем. Според експерта е възможно нивомерната система да отчете грешни количества, поради замръзване, защото пропан-бутанът при втечняване се охлажда естествено. Проблемът може да се дължи и на замърсяване, защото впоследствие е правен цялостен ремонт на системата и резервоара и към момента няма данни за възникнали подобни проблеми.

Анализът на описаните доказателства и най-вече заключението на СТЕ, дава

възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

За да се наложи предвидената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „г” от ЗДДС принудителна административна мярка е необходимо, получателят на течни горива да не подаде в НАП чрез нивомерната система данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение в обектите за търговия с течни горива, т.е. да не изпълни задължението си по чл. 118, ал. 6 от ЗДДС, във връзка с чл. 59а, ал. 1 от Наредбата.

Грамотическото тълкуване на тази разпоредба сочи, че в случая законът не прави разлика дали неизпълнението на визираното законово задължение е направено умишлено или не. Отговорността на юридическото лице, което е получило доставките е обективна и безвиновна. За да бъде наложена предвидената за това неизпълнение на законово задължение санкция, под формата на ПАМ е необходимо получателят на течни горива умишлено или не да не е подал визираните в чл. 118, ал. 6 от ЗДДС.

В разглеждания казус се установява, че данните за получената на 07.11.2020 г., доставка на (втечен нефтен газ) LPG, описана в оспорената заповед са били генерирани автоматично от функциониращата в бензиностанцията нивомерна система, но поради някаква причина са били предадени частично към НАП. Според настоящия съдебен състав няма логика, задълженото лице, знаейки, че информация за всяка получена доставка на течни горива се подава към НАП, чрез нивомерната система на бензиностанцията и имайки предвид, че неподаването ѝ е обвързано с налагането на принудителни административни мерки и реализирането на административно-наказателна отговорност, да генерира данните за получените доставки на течни горива, да ги съхрани в компютърната си система и локалната памет на ЕСФП, да съхрани съставените, във връзка с доставката документи (А.), но да не изпълни задължението си по чл. 118, ал. 6 от ЗДДС. Жалбоподателят и служителите му са били наясно със сериозните последици, които законът свързва с този пропуск, който много лесно е могло да бъде установен при една проверка от органите по приходите.

Съдът приема, че в случая отчитането и изпращането на частични данни за процесната доставка на (втечен нефтен газ) LPG, получена на 07.11.2020 г. се дължи на технически проблем, свързан със измервателните уреди в резервоара, съгласно общото заключение на СТЕ. Видно от съставения А. № 0000000000005654104/07.11.2020 г., на процесната дата в обекта са били доставени 2968,7 литра (втечен нефтен газ) LPG – пропан-бутан (отчетени грешно от нивомерната система), с тегло от 2180 кг (отговарящи на реално получените 4000 литра). Операторът е подал към НАП ръчно тези данни, което е потвърдено от вещото лице. При просто преизчисляване на данните от една метрична единица (килограм) в друга (литър), органите по приходите са щели да установят, че подадените данни за 2180 кг (втечен нефтен газ) LPG отговарят на реалното количество получено гориво в размер на 4000 литра.

Анализът на събраните доказателства води до единствено възможния извод, за липса на неизпълнение на законово задължение по чл. 118, ал. 6 от ЗДДС от страна на [фирма]. Очевидно е, че в разглеждания казус се касае за възникнал технически проблем с нивомерната система на резервоара за (втечен нефтен газ) LPG, довел до погрешното отчитане на полученото гориво, за който задълженото лице не може да бъде държано отговорно.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед

е издадена от компетентен орган, при нарушение на предвидената в закона форма, касаеща излагането на точни и ясни мотиви и при несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателен наведения от пълномощника на ответника довод за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. По делото, отличаващо се с относителни фактическа и правна сложност, са проведени две заседания и е изслушано заключение на СТЕ. Представени са писмени бележки. В тази връзка съдът намира, че адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., определено съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е обосновано и справедливо.

Водим от горното и на основание чл. 171, ал. 1, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], [улица], ет. 5 срещу срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С910-0082559/03.02.2021 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1022 (хиляда и двадесет и два) лева, представляваща направени по делото разноски, от които 50 лв., внесена държавна такса, 372 лв. внесен депозит за възнаграждението на вещото лице и 600 лв. платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.